

JO VULL SER...

La Charlotte mira la seva filla orgullosament, i recorda la infància que va tindre.

Tot va començar l'any 1912, en un poble petit, tranquil i pobre. La Charlotte i la seva mare, Katy, es van llevar just en el moment de l'albada, procurant no despertar als seus germans ni al seu pare. Es va posar la seva cotilla procurant de no estrènyer-la massa i la seva faldilla més vella, per poder-la embrutir. Mentre la Charlotte anava al galliner per recollir ous, i a l'estable per munyir la llet, la seva mare sortia a l'hort i recollia totes les fruites i hortalisses pels esmorzars dels "homes de la casa". La Charlotte ràpidament es va recollir el cabell i va començar a fregir els ous, omplir els gots amb llet, mentre que la seva mare despertava i preparava a tots els seus germans. Quan ja estaven tots a taula, parlaven de què volien ser de grans: el George volia ser matemàtic, en John, professor. Tots estaven fent moltíssim xivarri fins que la Charlotte va dir una frase, la frase que va canviar la seva vida: jo vull ser científica. Va haver-hi uns segons incòmodes de silenci i després el seu pare li va començar a cridar: "què dius boja, si ets una dona! No ho aconseguiràs mai! De debò Katy, has d'educar a la teva filla, que es creu que pot ser científica sense saber llegir ni escriure! Però, saps el que pots fer?", li va dir, "Calla, escolta i obeeix, així aconseguiràs un marit que et podrà donar un sostre per no congelar-te, però amb aquesta actitud no trobaràs mai ningú i jo no et penso mantenir a casa, per això ja tinc a la teva mare.

Aquella nit, la Charlotte va anar al menjador, on hi havia totes les motxilles de l'escola dels seus germans i dintre de les motxilles, els apunts de ciència. Aquella nit no va entendre res, ja que no sabia ni llegir ni escriure, però ella estava convençuda de ser científica. Així que cada nit anava, i nit a nit, aprenia a llegir, a entendre el que posava i lentament a escriure.

Fins que al final d'uns llargs deu mesos va aconseguir entendre i aprendre de tot, i això li va fer agafar moltíssim més interès en la ciència, la ciència natural.

Una nit estava ella llegint sobre les plantes, va escoltar passes, però va pensar que era un ratolí o algun animal corrent pels passadissos de casa seva. De sobte, va sentir crits furiosos i enfadats, sabia que no era cap ratolí, era el seu pare que

l'havia vist llegint i escrivint. Cridant rabiosament, amb la cara vermella de tota la fúria que tenia, li va espetar: "ara com esperes tindre marit sense que pensin que no ets una bruixa?, en realitat crec que si no fos per la teva mare tu ja estaries al carrer". La Charlotte amb els ulls plorosos va anar corrent al llit on ja no va poder dormir durant tota la nit. Només pensava en tot el que li havia dit el seu pare, podria ser veritat? Es podria quedar al carrer només per saber llegir?

Mentre pensava i pensava sense adonar-se'n ja era el matí, i havia de tornar a la rutina de cada dia, però quan estava recollint els ous es va adonar d'una cosa, ara entenia com ponien els ous les gallines, ara tot tenia sentit. Dividint la llet en els gots, calculant que tothom tingués la mateixa quantitat, coses així ara tenien sentit gràcies als apunts dels seus germans. Mentre esmorzaven el seu pare va vindre bastant tard i content pel que havia passat la nit anterior. La Charlotte li va preguntar: Què passa papa, per què vens tan content? El seu pare li diu alegrement: Charlotte, tinc una molt bona notícia!, en cinc anys et casaràs amb un noi que crec que té la mateixa edat que tu, o més, es diu John. Ningú a l'habitació estava content. La Katy no en sabia res i la Charlotte encara processant que en cinc anys s'havia de casar amb un desconegut només perquè el seu pare no la volia a casa.

Els següents anys van passar coneixent-se, planificant la boda i el futur, però el més important on viurien.

Arriba el dia de la boda i la Charlotte no està contenta, no ha pogut decidir res! No està preparada per passar-se tota la vida amb aquest John, però ella no podia fer res. La mateixa tarda de la boda la Charlotte i el John se'n van a una habitació separada de tots els invitats i el John li explica tot sobre la seva passió per l'arqueologia i què vol aconseguir amb el seu treball. Quan acaba la seva xerrada llarga sobre l'arqueologia, la Charlotte emocionada, li diu: "què interessant, doncs a mi m'apassiona la ciència!" El John la mira amb cara de no saber el que està passant, "ciència?" diu, "segur que no ho aconseguiràs mai, l'únic de la 'família' que pot treballar soc jo i si tenim algun fill també, però si tenim una filla directament jo, l'enviaria a l'orfenat."

Uns cinc anys després de la boda, molts drames familiars i molt suplicar, s'havien quedat amb dues filles: la Grace i la Mary. Cada matí elles també tenien una rutina, però no era com la que la Charlotte havia tingut amb la seva mare, no, aquesta rutina era: llevar-se, preparar-li l'esmorzar al John i esperar que marxés. Just quan

marxava, la Grace anava a buscar els llibres del George, la Mary preparava la taula i les cadires i la Charlotte portava la tinta i el paper. La Charlotte estava educant a les seves filles com ella voldria haver estat ser educada: correctament i de manera igualitària.

Al cap d'uns anys, la Charlotte es va posar malalta i no es trobava prou bé per ensenyar a les seves filles, però la feina més important ja estava feta, ja sabien llegir, escriure i sabien on estaven els llibres del George. Unes setmanes més tard tristament la Charlotte va morir amb només trenta anys a causa de la grip.

Però la Charlotte mai va marxar del tot, sempre vigilava a les seves filles allà on fos i les va veure créixer. També va ser testimoni de la revolució de les dones.

La Grace va aconseguir el que la seva mare mai va poder: ser una científica.

La Charlotte mira la seva filla orgullosament i recordant la infància que va tindre, veu com la seva filla surt a l'escenari a presentar una cura, la cura de la grip.